

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 287/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO 50 680 552, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti postupu Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Er 882/2013 o návrhu sťažovateľky na zastavenie a odklad exekúcie takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje priznať finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 eur a náhradu trov konania.

2. V napadnutom konaní sťažovateľka ako povinná čelí exekúcii iniciovanej spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], vedenej súdnym exekútorom JUDr. Lubomírom Pekárom pod sp. zn. EX 6925/2013 o vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť peňažnú sumu. Sťažovateľka podala 16. apríla 2019 návrh na zastavenie a povolenie odkladu exekúcie Okresnému súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) a súdnemu exekútorovi.

3. Okresný súd ku dňu podania sťažnosti o návrhoch sťažovateľky nerozhodol, uplynuli pritom takmer 4 roky. Ide o jednoduchú právnu vec bežne prejednávanú súdmi, exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. Vo veci je možné rozhodnúť „od stola“ bez nariadenia pojednávania. Sťažovateľka neprispela svojím správaním k prietahom v napadnutom konaní. Nekonaním okresného súdu vznikajú zbytočné a neodôvodnené prietahy v konaní. Sťažovateľka žije v právnej

neistote týkajúcej sa nárokov, ktoré sú predmetom exekúcie, dlhodobo je obmedzovaná na svojich právach z dôvodu exekúcie.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, III. ÚS 71/2018). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

6. Preverovaním aktuálneho stavu napadnutého konania bolo z okresného súdu zistené, že v čase predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie ukončené. Súdny exekútor oznámením z 20. septembra 2021 doručeným okresnému súdu 4. októbra 2021 vrátil poverenie z dôvodu vymoženía sumy 4. októbra 2021. O návrhu sťažovateľky na zastavenie a odklad exekúcie nebolo predtým ani potom rozhodnuté a spis bol následne archivovaný.

7. Sťažovateľke dáva ústavný súd za pravdu v tom, že exekučné konanie sa nezaobišlo bez prietahov a postup okresného súdu v ňom nemožno označiť za sústredený, najmä pokiaľ išlo o rozhodovanie o procesnom návrhu sťažovateľky. Svedčí o tom jednoduchý údaj o dátume podania návrhu sťažovateľky v apríli 2019 a nerozhodnutie o ňom do októbra 2021. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti bolo exekučné konanie právoplatne skončené, a to fakticky vymožením pohľadávky (I. ÚS 443/2022). K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu teda v tomto exekučnom konaní nemôže reálne dochádzať. Tu už ústavnému súdu neostal žiaden priestor na vyslovenie porušenia práv sťažovateľky, keďže účel označených práv bol naplnený. Sťažovateľka sa mohla domáhať ochrany svojich práv už oveľa skôr, a to obzvlášť za situácie, ak mala aj iné možnosti, ako signalizovať vedeniu okresného súdu nekonanie vo svojej veci (sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov adresovaná predsedovi okresného

súdu). Okrem toho súdny exekútor v rámci riadneho zákonného postupu po vymožení sumy zasiela vyúčtovanie účastníkom konania (§ 61o ods. 3 Exekučného poriadku účinného od 1. apríla 2017, podobne § 60 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. novembra 2013 do 31. marca 2017). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nespomína ústavným súdom zistený ďalší priebeh exekúcie a už vôbec nič neuvádza v tom smere, že by nebola informovaná súdnym exekútorom o vymožení vymáhaného nároku.

8. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu